

סוגרים שבוע

מספרים ש...

חבל לנסות?

"אחינו המסו את לבנו לאמר עם גדול נרם מננו" (דברים א, כח)
קבוצת החיילים התאמנה מהבוקר במטווח. המפקדים חילקו את הטיירונים לשלוש קבוצות ובזמן שקבוצה אחת נכנסה להתאמן, הורשו השאר לנוח בצל הסככה שהקימו שם.
לקראת הצהריים, כשהיה כבר צמא, מיהר דוד לכיוון הברזייה שעמדה קרוב אליהם. הברז נתקע ודוד ניסה לתקן אותו, אך כעבור כמה דקות פשוט התייאש. כשחזר לכיוון הסככה, הבחין בחייל נוסף העושה את דרכו אל הברזייה. "חבל על המאמץ", צעק דוד לכיוונו, "הברז תקוע. אין סיכוי שתצליח לתקן אותו". החייל השתכנע וחזר על עקבותיו.
כעבור מספר דקות יצאה קבוצת חיילים מאזור המטווח. הם עשו את דרכם לכיוון הברזייה, אך לפני שהספיקו להגיע הם שמעו לעצת החיילים בסככה, שהמליצו להם לחסוך באנרגיות. 'אין מה לעשות. הברז לא פועל...'. כולם השתכנעו חוץ מחייל אחד – דניאל. הוא לא התייחס אליהם בכלל והמשיך בנחישות לכיוון הברזייה, וניסה לתקן את הברז.
כעבור כמה רגעים הצליח במשימתו וזרם מים רעננים פרץ החוצה. כאשר הבחינו בכך שאר חיילי המחלקה הם התקדמו לכיוונו בשמחה. "כיצד הצלחת לעשות זאת?" שאל דוד בהתפעלות.
דניאל הוציא לפתע את אטמי האוזניים. "סליחה", הוא השיב בחיוך, "לא הצלחתי לשמוע אותך, מה אמרת?..."

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

ה'טוקבקים' – "אָרוּר מִפֶּה רַעְיוֹ בְּפִתְרֵי" (כז, כד) –
מה אתם חושבים על תופעת ה'טוקבקים'? האם גם אתם כותבים לפעמים תגובות על כתבות ומאמרים ברשת? מה הצד החיובי ומה הצד השלילי שיש באפשרות הזו? האם לדעתכם יש לה השפעה על השיח והיחס בין בני אדם גם מחוץ לאינטרנט?
יש מי שהציע להתנות את הזכות לרשום טוקבקים בהזדהות בשם ומקום מגורים ולא לאפשר לעשות זאת בעילום שם. מה דעתכם על כך? האם תוכלו לנסח כמה כללים להתבטאות ראויה בטוקבקים?
ואחרון חביב – איך אומרים 'טוקבק' בעברית?...

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: הבאת ביכורים וקריאת הוידוי * ביעור מעשרות * ציווי על מעמד הברית בשכם מול הר גריזים ועיבל * הברכות והקללות בערבות מואב * חיזוק לשמירת דברי הברית

למצוא את השמחה האבודה

בשני מקומות מדברת הפרשה שלנו על **השמחה**.
בראשון אומרת התורה: "**ושמחת** בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוקיך". התורה מכוונת אותנו להסתכל על כל הטוב והחיוב שיש בחיינו ולשמחו בו.
בהמשך הפרשה מזהה התורה את שורש הקללות שבאו על עם ישראל **בחסרון השמחה**: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך **בשמחה** ובטוב לבב מרוב כל, ועבדת את אויבך...".
כלומר, הסיבה שבאו עלינו הצרות היא שעבודת ה' לא היתה מספיק בשמחה ובטוב לבב. עד כדי כך!
אך נשאלת השאלה כיצד מצווה אותנו התורה להיות בשמחה כשיש בחיים כל-כך הרבה דברים מעציבים, מתסכלים ומייאשים? האם צריך לעשות שקר בנפשנו ולדמיין שהכול טוב ומושלם?

אפשר להציע כמה תשובות לשאלה הזו.

- א. **עם איזה משקפיים אני מסתכל על העולם?** - בחיי האדם יש טוב ורע מעורבבים. השאלה היא במה הוא בוחר למקד את המבט, ואת מה הוא מחליט לראות בתור המרכז. יש אנשים שמומחים בלמצוא את הרע שיש בכל דבר, ויש כאלו שגם בתוך מצבים בעייתיים יודעים להיאחז בנקודות האור.
- ב. **אמונה** – כאנשים מאמינים אנו יודעים שגם הרע אינו מקרי, ואינו תוצאה של גורל אכזר שמתעלל בנו. יש בורא לעולם והוא משגיח עלינו ודואג לנו. לפעמים גם דבר שנראה לנו כרע יצמיח בסופו של דבר טוב או שאולי הוא בעצמו משמש כסוג של תרופה מבריאה, גם אם היא מרגישה לנו מרה.
- ג. **לשמח את עצמך** – יש לנו אפשרות לעשות מעשים שיעוררו את רגש השמחה שלנו. כל אחד ואחת מכיר את עצמו ויודע אילו דברים יכולים לגרום לו הרגשה טובה. לפעמים אפילו דברים קטנים כמו לאכול משהו שאתה אוהב או להאזין למוזיקה שעושה לך טוב, יכולה לדחות את הרגשת העצבות.
- ד. **לשמח אחרים** – אם נשים לרגע את עצמנו בצד, ונתאמץ לשמח ולעשות טוב לסובבים אותנו, נגלה פתאום שהשמחה שמופיעה אצלם חוזרת אלינו ומדביקה גם אותנו.